

Ne güzel insanlardı.
Buruk bir emanet bırakıp avuçlarıma,
Kaybolup gittiler sonsuzluğa.
“Beni bırakmayın”, çığlıklarım
Alıcı kuşlarla yarışırken
Çirkinliğimin utancı mı ,
Emanetin sırtıma bindirdiği ağırlıklık mı
daha zor ikileminde,
Sahipsiz hayal gibi kaldım ortada.
Toprak huzurlu
Ben dünden kaçma telaşıyla kusurlu.
Ne güzel insanlardı.
Yalnızlık sürüsüne takılmış bedenim,
Tırnak diplerimde tutunamama korkusu.
Acınası öfkelerim bekler sırasını.
Umutlarım sürgün yemiş.
Sırtımda,
Emanet sancının başkaldırısı.
Ah be ,ne güzel insanlardı.
Sırasız gittiler.
Ne vardı ki bu kadar acele ettiler.
Doygun aşın pişeceği kazan kalaylanmadı,
Yetim çocuğa kundak henüz hazırlanmadı.
Iraklara selam, hala uğramadı.
Güzel insanlardı,güzel.
Adam gibi severlerdi kırlangıç kanadında,
Aşkları yüreklerinde kurulu divan,
Türküleri gönüle değan rüzgardı.
Güzel insanlardı.
Gittiler,
Sırasız gittiler.
Çirkinliğime tutunmuş emanet muamma.